

Moord in het Resort

EEN SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU NOVEL

Moord in het Resort

EEN SPECIAAL RECHERCHEUR CHAU NOVEL

BOEK # 3

AUTEUR: KEES VAN DER WAL
OMSLAG ONTWERP: KIM KHANH

POLITIE ROMAN

ALLE RECHTEN VOORBEHOUDEN. GEEN ENKEL DEEL VAN DEZE PUBLICATIE MAG WORDEN GEREPRODUCEERD, GEDISTRIBUEERD OF VERZONDEN IN WELKE VORM OF OP WELKE MANIER DAN OOK, INCLUSIEF FOTOKOPIËREN, OPNEMEN OF ANDERE ELEKTRONISCHE OF MECHANISCHE METHODEN, ZONDER DE VOORAFGAANDE SCHRIFTELIJKE TOESTEMMING VAN DE UITGEVER, BEHALVE IN HET GEVAL VAN KORTE CITATEN. IN KRITISCHE RECENSIES EN BEPAALDE ANDERE NIET-COMMERCIEËLE TOEPASSINGEN DIE ZIJN TOEGESTAAN DOOR DE AUTEURSRECHT WETGEVING.

COPYRIGHT © 2021 WALKEES

INHOUD

Introductie	7
Vakantie	9
Dag vakantie	13
Het eerste echte spoor	20
De eerste briefing.....	28
Een avond met twee gezichten.....	36
Het slachtoffer krijgt een naam	40
Een onverwachte doorbraak.....	50
Een nacht om te onthouden.....	64
Een rechercheur om van te houden.....	70
Een dag van ontdekkingen.....	80
Een beroemde rechercheur leidt de weg.....	89
Een teambuilding avond met resultaat.....	98
Nog maar drie verdachten	110
Net niet genoeg	118
Een opmerkelijke verandering van richting	130
Nog een draai	140
Een lange waanzinnige nacht	149
D-day.....	168
Een begrafenis met een verrassend einde	180
De laatste uren voor kerstmis	190
Nog meer?	203

Introductie

Voordat de man Alan Parks kon aanvallen, zagen ze allemaal SR Chau door de kamer ‘vliegen’. Met een hoge en afgemeten sprong bereikte ze Dent voordat hij Parks te pakken kon krijgen. Ze werkte hem tegen de grond met een gestrekt been, en als beloning kreeg ze het geluid van klappende handen van Sam de bewaker, en het schudde de rest wakker van hun verbazing.’

De derde politieroman in de serie over Speciaal Rechercheur Chau.

In deze editie gaan rechercheur Chau, haar familie en haar baas, hoofdinspecteur Sam Archer en zijn verloofde Sophie op vakantie. De reis is een beloning van het dorp en de provinciale politie voor hun voortreffelijke werk bij het oplossen van de moord op de eigenaar van het dorpscafé en zijn zus. De vakantie resulteert al op de eerste dag van de vakantie in een nieuw moordonderzoek.

Het verhaal zal ervoor zorgen dat de lezer voortdurend van vermeende moordenaar verandert, want in dit geval zijn er weer veel verdachten en veel nieuwe aanwijzingen.

Speciaal Rechercheur Chau: Je houdt meer van haar, met elke pagina die je leest.

Vakantie

Chou,” riep haar moeder, onder aan de trap. *“Schiet op, iedereen wacht op je!” “Zoals gewoonlijk,” riep Minh, Chau's jongere broer, terwijl hij in de deur stond, klaar om in de auto te stappen.*

“Minh, stap in de auto,” zei zijn vader, ook een beetje geïrriteerd want iedereen stond klaar om te vertrekken, behalve Chau. Dit was een gebruikelijk ritueel, telkens wanneer het gezin zich klaarmaakte om op reis te gaan of ergens anders heen te gaan. Chau had altijd de langste tijd nodig om zich voor te bereiden omdat ze er altijd perfect uit wilde zien tijdens het uitgaan.

Vandaag wachtten niet alleen de gezinsleden, want vandaag is de dag van hun vakantie samen met rechercheur hoofdinspecteur Sam Archer en zijn verloofde Sophie. Ze kregen deze vakantie, tien dagen in een bekend kuuroord nabij Kent, als beloning voor het oplossen van de twee moorden, een paar maanden geleden in hun dorpje Highfields. De beloning werd hun overhandigd door de commissaris van de provinciale politie en de burgemeester van Highfields. De twee gezinnen kozen de kerstvakantie van de kinderen als de tijd om te gaan en omdat de vader van speciaal rechercheur Chau een auto met zeven zitplaatsen reed, besloten ze om in de auto van het gezin te gaan. Sam Archer, de hoofdinspecteur, zat al op de passagiersstoel en Sophie, zijn verloofde, wachtte op de stoel achter hem. Minh klom ook naar binnen en ging naast Sophie voor het raam zitten. Hij wist dat zijn moeder snel zou komen en tussenin zou gaan zitten.

Chau zou zoals gewoonlijk de achterste rij voor zichzelf en de hond, Meow innemen. Eindelijk zagen de wachtende mensen weer beweging bij de deur.

Toen kwam de moeder het huis uit met Meow, hun hond, en nadat ze nog een keer naar Chau had geroepen stapte de speciaal rechercheur eindelijk ook het huis uit.

Het wachten werd verklaard door haar perfecte uiterlijk. Hoe kan iemand boos worden of geïrriteerd blijven bij de aanblik van zo'n prachtig uitziend meisje?

Toen iedereen zat, hond achterin met Chau, weerhield Sophie de vader ervan weg te rijden omdat ze iedereen iets te zeggen had. "Nogmaals, een heel goede morgen voor iedereen. Wat is het fijn om met jullie op vakantie te gaan. Sam en Chau, speciale dank aan jullie beiden want het is jullie harde werk dat ons allemaal deze mooie beloning heeft opgeleverd. Nu zou ik één ding willen zeggen. Laten we genieten en niet praten over moorden of politierangen totdat we weer thuis zijn." Iedereen lachte en begreep de boodschap. En toen waren ze onderweg.

Slechts vijftien minuten nadat ze het huis hadden verlaten bereikten ze het resort. Al van buiten zag het er indrukwekkend en zeer luxe uit. Toen ze bij de receptie stopten, kwam een man in uniform naar hen toe en vroeg om de sleutels van de auto. "Ik zal de auto een veilige parkeerplaats geven meneer en ik zal al uw bagage naar uw bungalow laten brengen. U gaat gewoon naar het kantoor om in te checken. Ik zal van hen de informatie krijgen die ik nodig heb. Slechts één is voldoende om in te checken, de rest kan plaats nemen in het restaurant aan de rechterkant, waar u een welkomstdrankje wacht van het resort. De vader en Sam besloten samen naar het kantoor te gaan en de dames en Minh, met Meow aan de lijn, gingen het restaurant binnen.

Toen ze het kantoor binnenstapten zagen de mannen een brede balie waar twee mooie jonge dames als receptioniste dienst deden. De ruimte zelf had uit een film scène kunnen komen. Het was allemaal luxe en het gaf het gevoel in de kerstperiode de tuin van Eden binnen te stappen.

Eén van de dames begroette de mannen en toonde meteen de klasse van het resort en het personeel. Ze had al geraden wie ze waren en ze leek ook te weten wat ze waren.

"Goedemorgen heren. Het is een hele eer voor ons resort om u de komende tien dagen als onze vooraanstaande gasten te mogen dienen. Ik ben Diana en ik zal uw persoonlijke gids zijn tijdens uw verblijf. We zullen ervoor zorgen dat uw verblijf uw beste vakantie ooit wordt, althans dat zal ons belangrijkste doel zijn. Ik heb alles al voor u voorbereid. U logeert in onze VIP bungalow, welke aan de zuidkant van het meer is gelegen. De bungalow heeft drie slaapkamers en twee badkamers. Er is ook een kleine keuken met alles wat u nodig heeft en er is ook een kleine bar in de woonkamer die we al hebben gevuld met drankjes en snacks. Buiten is er een fijn terras, alleen voor u allen, aan de oever van het meer en er is zelfs een aanlegsteiger aan het water waar u uw eigen boot voor dit verblijf kunt vinden. Ik zal de piccolo bellen om u naar uw bungalow te begeleiden als u klaar bent. U kunt eerst met uw gezin in het restaurant gaan en genieten van een lekker welkomstdrankje naar keuze, van het resort. Dat klinkt misschien wat overdreven, want uw totale verblijf is natuurlijk gratis en u kunt eten en drinken wat u wilt en gebruik maken van alle faciliteiten die we in het resort te bieden hebben. In uw bungalow vindt u alle gedocumenteerde informatie die u nodig heeft. Ik wens u een zeer aangenaam en onvergetelijk verblijf in ons resort en ik zal tijdens uw verblijf regelmatig contact met u opnemen om te kijken of we iets voor u kunnen betekenen.

Het is nu 09:30 uur. Laten we zeggen, ik kom om elf uur naar uw bungalow en dan kunnen we uitgebreid praten over wat we u te bieden hebben en ik zal al uw vragen beantwoorden. Is dat oké heren?"

Sam was de eerste die antwoord gaf. "Dat klinkt me allemaal geweldig in de oren Diana. Heel erg bedankt voor het warme welkom. Eén opmerking. Alsjeblieft, tutoyeer ons. We zijn op vakantie en daar is hopelijk niets formeels aan. We zien je graag weer, over ongeveer anderhalf uur."

Toen namen de mannen afscheid en liepen in de richting van het restaurant.

Bij binnenkomst werden ze meteen verwelkomd door een vrouwelijke gastheer, die ook leek te weten wie ze waren. Sam dacht dat hij moest uitzoeken hoe ze dat deden.

"Goedemorgen heren. Welkom. Ik ben Sasha, uw gastvrouw in dit restaurant. Uw familie en vrienden wachten op u, ik breng u naar uw tafel. De mannen volgden de gastvrouw en onderweg vroeg Sam ook haar hun te tutoyeren en het vooral door te vertellen aan het overige personeel. Ze zagen dat ook het restaurant alleen klasse en luxe uitstraalde en in de verre hoek voor de glazen wand aan de oever van het meer al een enorme kerstboom had staan. Zodra ze de tafel bereikten waar de anderen al van een drankje en allerlei hapjes genoten, gingen ze bij hen zitten en nadat de gastvrouw hun bestelling had opgenomen was het Chau die meteen begon te praten. "Pap, baas, het is..."

"Stop Chau," onderbrak Sophie met een glimlach. "Hier en tijdens deze vakantie noem je niemand baas, oké? Archer reageerde. "Ja Chau, ik weet dat dit moeilijk voor je zal zijn maar weet je wat? Laat ons gewoon doen wat we een keer deden in 'VIP', het restaurant in Kent. Noem me maar oom Sam, en Sophie gewoon Sophie, ha-ha."

Iedereen lachte en Chau ging gewoon door. "Pap, oom Sam, zien jullie hoe onrustig Meow is? Normaal is hij heel stil op een vreemde locatie, maar nu wil hij me constant hier vandaan trekken. Haar vader nam de riem over. "Misschien moet hij naar buiten? Ik zal kijken waar hij heen wil. De vader stond op en Meow trok hem meteen mee in de richting van de uitgang aan de oever van het meer. Vanaf de tafel hadden ze een prachtig uitzicht over het meer, maar op dat moment trok Meow, de hond, ieders aandacht. De vader liep met de hond naar buiten en die bleef trekken en wilde duidelijk in de richting van de waterkant.

Dag vakantie

Chou, haar moeder, Minh, Archer en Sophie volgden de twee met hun ogen en toen ze zagen dat de vader en de hond de waterkant bereikten, zagen ze hem plotseling stoppen, vooroverbuigen, en dan weer rechtop staan en weer in hun richting draaien.

Hij rende nu bijna, en hij was het die de hond nu met zich mee moest trekken. Terug aan de tafel gaf hij de riem terug aan Chau. "Chau, zorg jij weer voor Meow en laat hem niet ontsnappen. Ik moet even met Sam praten. Sam, kun je me volgen alsjeblieft?" En toen vertrok hij weer, met Sam, in de richting van waar hij zojuist vandaan was gekomen. Aan tafel keek iedereen heel nieuwsgierig en verrast toe.

Terwijl de mannen weer naar de waterkant liepen, begon de vader te praten. "Het spijt me heel erg Sam, maar ik vrees dat Sophie's plan niet gaat werken. Aan de waterkant vond ik, of Meow vond, een dood lichaam. Het is een jonge vrouw en ik weet dat ze dood is, want ik heb haar pols gecontroleerd. Ik denk dat ze is vermoord."

Tegen die tijd bereikten ze de plaats met het lichaam. Archer keek snel om zich heen en wendde zich toen tot zijn vriend. "Het spijt me, maar je kunt maar beter teruggaan naar je vrouw en Sophie en de kinderen. Ik moet mijn mensen en de lijkschouwer bellen. Aangezien ik de eerste ter plaatse ben en de leidende rechercheur van het graafschap, buiten de stad Kent, zal dit ons geval zijn. Probeer alles zo normaal mogelijk te houden, als dat ooit mogelijk is. Ik kom zo snel mogelijk naar jullie toe. Kun je Chau vragen mij op mijn mobiel te bellen? Ik moet haar vragen iets voor me te doen.

"Oké Sam, geen zorgen, dit is gewoon pech, vreselijke pech. Ik ga het meteen aan Chau vertellen."

Toen verliet hij het toneel en Archer belde zijn mensen en de dokter. Niet lang daarna ging zijn telefoon en hoorde hij Chau aan de andere kant. “SR, het spijt me maar het is weer rangen en politiewerk, zoals je inmiddels wel begrepen hebt. Probeer alsjeblieft eerst de leidende persoon van het restaurant te vinden en dan misschien een manager van het resort. Ze moeten de uitgangen naar dit terras en naar het meer sluiten. Als onze mensen hier zijn nemen ze het van je over, maar nu moeten we ervoor zorgen dat deze plek veilig is. Het antwoord van Chau was kort en bondig. “Ja baas.”

Het volgende half uur onderzocht Archer zorgvuldig het gebied rond het lichaam. Hij wist al, door alleen te kijken, dat de vrouw was gewurgd en dat de dader een riem of ander soort ‘gereedschap’ had gebruikt om zijn of haar misdaad te plegen. De vrouw, ergens tussen de vijftwintig en vijfendertig jaar oud, droeg sportieve kleding maar vreemd genoeg had ze geen schoenen aan. Archer keek rond, maar vond nergens schoenen. Wat hij wel vond was een aansteker, een zippo, dus hij bewaarde die in een bewijszak.

Toen kwam Chau naar hem toe en vertelde hem dat ze al om hulp had gevraagd van het bureau in Kent, die een paar agenten hadden gestuurd om de wegen naar het meer te beveiligen en ze vertelde ook dat inspecteur Jack Savage vijf minuten verwijderd was, samen met sergeanten Jim en Susan. “Ik heb ook afgesproken dat één van de vergaderruimten van het restaurant voor ons beschikbaar is baas. We kunnen het gebruiken als commandopost en briefingruimte.”

“Slim denken SR, geweldig,” reageerde Archer. Hij gaf Chau de bewijszak met de aansteker. “Hier SR. Zorg jij voor het verzamelen van al het bewijs dat we vinden, zodat we het allemaal aan de forensische collega’s kunnen geven vóórdat ze weer vertrekken, voor onderzoek in het lab. Hoe gaat het met je familie en Sophie? Zijn ze ok?” “Ja baas. Ik heb ze verteld dat ze het zich gewoon comfortabel moeten maken in de bungalow en doen wat ze leuk vinden.

Mijn vader vertelde me dat ze begrepen dat we een tijdje bezig zullen zijn en vertelde me dat hij ze ergens mee naartoe zou nemen voor de lunch, dus we hebben onze handen vrij." Archer glimlachte. "Je hebt geluk dat je zo'n familie hebt SR, en ik heb het geluk dat Sophie onze verantwoordelijkheden volledig begrijpt, zonder klachten."

Op dat moment kwam ook dokter Harris ter plaatse en liep direct naar het slachtoffer om het vooronderzoek te doen. Toen arriveerden de rechercheurs ter plaatse en het was Jack die de eerste opmerking maakte. "Goed begin van je vakantie baas?" Archer reageerde niet maar kwam meteen op hen af. "Daar zijn jullie allemaal. Kom, laten we naar de kamer gaan die SR Chau voor ons heeft ingericht. Ik heb het vooronderzoek al gedaan, zodat we de dokter zijn werk kunnen laten doen en later terugkomen."

Alles was perfect voorbereid. De kamer zag eruit als een luxe versie van hun eigen briefingkamer. Een groot publicatiebord met een kleine tafel ervoor, achter in de kamer, en twee rijen stoelen ervoor. Toen keek Archer met verrukking naar het tafeltje. Er stond koffie en thee, maar hij wist ook dat ze daar nu helaas geen tijd voor zouden hebben. Susan, Jack, Jim en Pete (die ook net was aangekomen) namen plaats op de stoelen. Chau was al bezig met het aanpassen van het bord en Archer nam ernaast plaats. "Oké, het is al de vierde moord dit jaar, waar we mee te maken hebben, terwijl we in de jaren daarvoor helemaal geen moorden hebben gehad. Gelukkig is het nu niet één van onze dorpelingen, maar toch is het onze verantwoordelijkheid om ook deze moord op te lossen, met dezelfde inzet en motivatie. Ik heb de plaats delict al rondgekeken en niet veel gevonden, maar toch zijn er al een aantal dingen om op te noemen. Allereerst. We hebben de naam van het slachtoffer nog niet. Alles wat ik je kan vertellen is dat het een jonge vrouw is, tussen vijftientig en vijfendertig jaar oud, sportief gekleed in vrij nieuwe kleren, maar zonder schoenen, sokken of andere kousen. Ik heb niets bij haar gevonden, maar aangezien ik voorzichtig moest zijn hoop ik dat de dokter met iets komt. Zo niet, dan moeten we een foto gebruiken en rondvragen.

Voor zover ik kon zien is het slachtoffer gewurgd, mogelijk met een riem of iets dergelijks. Ik vond wel een sigarettenaansteker bij het lichaam, die eruitziet alsof hij van een man is, anders kan het een souvenir zijn dat ze heeft gekocht.” Hier onderbrak Chau.

“Baas, er is hier een winkel naast het restaurant. Ik zag dat ze van alles verkopen, ook souvenirs. Misschien kunnen we daar even rondkijken en met de winkelbediende praten.” “Uitstekende opmerking SR”. Archer nam het weer over. We zullen dat samen doen na de briefing en nadat we met de dokter en met Harry van het technische team hebben gesproken. Susan, Pete, Jim, neem wat agenten mee om te helpen en begin rond te vragen. Begin met personeel van het restaurant, de receptie en de Spa, maar blijf op de vlakte totdat we meer weten. Jack, SR, jullie gaan met mij mee. Laten we gaan mensen, oh, uh, ik wil dat deze moordenaar eerder dan snel wordt gevangengenomen want het is mijn vakantie en ik zou het op prijs stellen als er nog een paar dagen overblijven om te genieten, met mijn verloofde en vrienden.”

Archer, Jack en Chau bereikten de plaats delict weer, net toen de dokter zijn onderzoek had beëindigd. Archer stelde meteen de vraag. "En doc, wat kun je ons vertellen?" De dokter keek een beetje geïrriteerd en de reden daarvoor was wat hij te zeggen had. “Nou Archer, dit is zelfs een zwaarder misdaad dan hoe het er op het eerste gezicht uitzag en ik ben er zeker van dat het verhaal erachter groter is dan we eerder hadden kunnen denken. Degene die haar hier heeft achtergelaten, heeft ervoor gezorgd dat we haar niet gemakkelijk kunnen identificeren, tenminste als we niemand kunnen vinden die haar kent. Er is geen enkele identificatie te vinden op haar lichaam en nu komen de vreselijke details. Ze heeft geen tand meer in haar mond, ze zijn allemaal uitgetrokken. Ook zijn haar vingertoppen behandeld met een soort zuur om vingerafdrukken onmogelijk te maken. We mogen hopen dat ze in één van onze politiesystemen zit, zodat we haar kunnen identificeren aan de hand van DNA-uitslagen, anders gaat het even duren.” Archer onderbrak hem.

“Wauw, dat is nieuw voor ons. We moeten dus heel inventief zijn.” Met deze woorden was het Chau die opnieuw een opmerking had.

“Baas, daar heb ik een idee over. Ik heb de aansteker die je bij het lichaam vond aan Harry de laborant gegeven. Als we geluk hebben zit er een vingerafdruk van het slachtoffer op. Dat zou sneller te identificeren zijn.”

“Nogmaals een geweldige opmerking SR. We zullen zien wat eruit voortkomt.” Archer keerde terug naar de dokter. "Begrijp ik het goed? Denk je dat het lichaam hier is geplaatst en dat de daadwerkelijke moord ergens anders heeft plaatsgevonden?" De dokter was snel en resoluut met zijn antwoord. "Ja Archer, dat weet ik zeker, anders hadden we door de behandeling van tanden en vingers meer bloed en andere sporen gevonden. Het is ook vermeldenswaardig dat de dame niet meer dan zes tot acht uur geleden stierf. Om preciezer te zijn moet je wachten tot na mijn autopsie. Een ander ding. Er zit een diepe kras achter in haar nek en nu komt het. Deze nepnagel vond ik in de kraag van haar shirt, ik heb hem al in een zak gedaan voor je. Het is niet aan mij om conclusies te trekken, maar als ik jou was zou ik de mogelijkheid open houden voor een sterke vrouwelijke moordenaar. Dit is, als blijkt dat de nagel niet van het slachtoffer is. Dat kunnen we uitzoeken door het DNA dat we zeker op de nagel zullen vinden, te vergelijken met het DNA van het slachtoffer. Ik denk dat dat genoeg zou moeten zijn om aan te werken, totdat je mijn eindrapport krijgt." Archer was tevreden met de bevindingen van de dokter. "Dat is inderdaad nuttige informatie doc. Bedankt, we hebben in ieder geval een paar aanwijzingen. Ik hoor van je na de autopsie. Neem contact met ons op via onze mobiele nummers."

Toen zag hij Harry de leider van het forensisch team en het lab aankomen, gevolgd door Jack die al op hem af liep toen Archer met de dokter aan het praten was. Harry begon te praten op het moment dat Archer naar hem keek. "Archer, ik denk dat we hier een niet zo eenvoudig geval hebben.

Er zijn geen tekens op het slachtoffer te vinden, behalve wat de dokter je heeft verteld en gegeven. Hij heeft me daarover geïnformeerd voordat we ons eigen onderzoek startten. Ook geen sporen rond het slachtoffer, behalve de aansteker die je had gevonden en die je via de SR aan mij had doorgegeven. We zullen alles naar het lab nemen voor verder onderzoek. Maar nu terug naar wat ik eerder zei, over het feit dat ik geen sporen rond het lichaam van het slachtoffer heb gevonden. Dat is echt een puzzel voor ons, wetende dat ons slachtoffer hier niet is vermoord. Er is veel zand rond de plaats delict, maar helemaal geen spoor. Het lijkt bijna alsof ze van bovenaf is gedumpt, maar zelfs dat zou sporen hebben achtergelaten. Dus deze puzzel is voor jou en je team. Wij gaan nu terug naar het lab en ik zal je zo snel mogelijk informeren over de uitslag.” Archer dacht na, knikte alleen maar en Harry en zijn team vertrokken. Archer keek toen naar Jack en Chau, terwijl ze ook zagen dat het lichaam werd verwijderd voor transport naar het medisch lab. “Nou, Jack, SR, wat hebben we hier? Niet echt eenvoudig, vinden jullie niet? ” Het was Chau die als eerste reageerde.

“Baas, is het oké als ik nu een beetje rondloop en misschien met wat mensen praat? Ik heb een paar ideeën en zou graag proberen om wat aanknopingspunten te vinden.” Archer reageerde met een glimlach. “SR, daar heb ik geen enkel probleem mee. Laat ons alsjeblieft om 14:00 uur afspreken in onze nieuwe briefingruimte. Ik zal een uniform iedereen laten informeren.” Met deze woorden had Chau nog iets anders. “Wat betreft de communicatie, baas. Aangezien we niet met alle faciliteiten en mensen op ons bureau zijn. Zou het een idee zijn om permanent een uniform in de briefingruimte te plaatsen? Hij kan dienst doen als baliemedewerker, zoals op het bureau en centraal aanspreekpunt te zijn. Van de briefingruimte eigenlijk een commandopost maken, een volwaardige dependance van het bureau?” Archer’s glimlach werd groter. “Weer slim bedacht SR. Ik zal dat meteen regelen.

Ik heb een extra telefoon bij me en geef die aan onze nieuwe plaatselijke baliemedewerker om dat ons centrale nummer te maken en ik kan beter voor de eerste keer bellen met onze immer zo vriendelijke commissaris. Jack, zoek de manager van het resort en vraag hem om ons te ontmoeten in de commandopost, om 15:00 uur. Je gaat dan terug naar de post en na mijn telefoontje kom ik daar bij je. Wacht alsjeblieft op mij.” Chau glimlachte en ging net als Jack op weg. Archer ging ook zijn dingen doen.

Het eerste echte spoor

C*hou's eerste doel was de winkel. Toen ze binnenkwam merkte ze meteen dat het misdrijf al algemeen bekend was geworden.*

Een paar mensen stonden bij elkaar en hadden het duidelijk over de moord. Chau liep gewoon rond, dichtbij genoeg om te horen wat ze zeiden en keek tegelijkertijd naar de souvenirs en andere zaken die in de winkel werden verkocht. De gesprekken leken alleen maar gissingen en roddels te bevatten maar toen viel Chau's oog op iets interessants. Ze zag dezelfde aansteker als degene die ze bij het lichaam hadden gevonden. Maar de aansteker zat in een doos, samen met een sigarettenhouder van hetzelfde ontwerp. Chau pakte er één en liep regelrecht naar de winkelbediende, die in een hoek van de winkel de mensen binnen in de gaten hield. Chau sprak haar aan.

“Goedemorgen. Ik ben Speciaal Rechercheur Chau, van de politie van Highfields. We onderzoeken de zaak die vanmorgen heeft plaatsgevonden aan het meer. Mag ik je enkele vragen stellen?” De vrouw knikte bevestigend. “Allereerst zou ik je willen vragen, met hoeveel mensen werken jullie in deze winkel?” De jonge vrouw stelde zich eerst beleefd voor en begon toen te antwoorden. “Ik ben Sandy. We zijn met zijn drieën. Voor deze winkel werken we op afwisselende dagen. De andere dagen van onze werkweek werken we in de Spa. De winkel is alleen open van tien tot zes uur, elke dag, en er is maar één van ons aanwezig in elke dienst aangezien dit geen drukke winkel is.” Chau ging verder. “Ok Sandy, dank je.” En toen liet ze het doosje met de aansteker aan de vrouw zien.

"Van deze geschenkdoo's met aansteker en sigarettenhouder, kun je zien hoeveel hiervan zijn verkocht en is er zelfs een manier om erachter te komen aan wie ze werden verkocht?" Sandy had meteen een antwoord.

"Nou dat is een nieuw product, kwam vorige week net binnen dus er zijn er waarschijnlijk nog niet veel van verkocht, ook omdat het best een duur product is zoals je kunt zien. Een ogenblik, ik zal het register controleren." Het duurde maar een paar minuten voordat Sandy terugkwam.

"Misschien heb je geluk, we hebben maar één doos verkocht en die is met creditcard betaald. De naam op de creditcard is Laura Dent en nu herinner ik het me ineens weer. Ze werkt in de spa, als masseuse en ze vertelde me dat ze het voor haar vriend had gekocht. Ik kan je niet vertellen wie haar vriend is, ik weet het niet." Chau was ongelooflijk blij met deze informatie en vroeg de winkelbediende om een doos achter de toonbank te houden. Nadat ze het creditcardformulier van de winkelbediende had aangenomen en haar vriendelijk had bedankt ging ze weg om Archer te zien. Ze ging meteen naar de commandokamer, zoals ze de kamer had genoemd.

Bij het binnenkomen van de kamer zag Chau een bekend tafereel, alleen op een andere locatie. Archer, Susan, Jack en Pete zaten aan een tafel in de uiterste linkerhoek van de kamer, met voor hen koffie, thee en snacks. "SR," begon Archer, "kom, ga zitten maar pak eerst je koffie en alle snacks die je lekker vindt. Dit is wat we op korte termijn konden regelen maar ik gaf de chef van onze kantine op het bureau de opdracht hierheen te komen met een assistent, om er zeker van te zijn dat we te eten krijgen wanneer dat nodig is." Iedereen glimlachte en Chau ging zitten en keek Archer recht aan, alsof ze toestemming vroeg om te praten. Archer merkte het op en begreep het. "Kom op SR, ik zie dat iets je bezig houdt. Kom op, spuug het uit of misschien beter, wat heb je ontdekt? "

Dat was inderdaad de vraag waar Chau op wachtte en ze begon iedereen meteen te vertellen over haar bezoek aan de winkel en wat ze had ontdekt. Ze gaf de creditkaart bon aan Archer en wachtte op zijn reactie, die onmiddellijk volgde.

“SR, dat is weer geweldige informatie. Dus de eerste om nu mee te praten is die Laura Dent. We zullen die geschenkdoos bij de winkel ophalen om mee te nemen als referentie. Toen ging Archer’s telefoon en nam hij op. De anderen konden het horen vanwege zijn antwoorden, het was de dokter. Een paar minuten later beëindigde Archer het gesprek en bracht iedereen op de hoogte. “Zoals jullie natuurlijk al hebben opgemerkt was dit de dokter die me vertelde dat hij geen nieuwe feiten te melden had, behalve het tijdstip van overlijden. Omdat het weer de laatste dagen stabiel was, kon hij een bijna exact tijdstip van overlijden aangeven. Hij is er zeker van dat de moord vandaag heeft plaatsgevonden, vroeg in de ochtend, tussen zes en acht uur. Deze wetenschap kunnen we dus goed gebruiken bij het controleren van alibi’s. Na onze koffie brengen Jack, SR Chau en ik een bezoek aan de Spa. Susan, Jim, Pete? Is er iets voortgekomen uit jullie vragen aan de mensen in het resort?” Het was Susan die het woord nam.

“Nou baas. Dit is een beetje vreemd, maar ik zal deze vraag met een dik nee moeten beantwoorden. Er kwam helemaal niets uit, maar we waren nog niet in de Spa.” Toen had Jack iets te zeggen.

“Er is misschien nog een ding om te noemen. Toen ik de manager zocht, ging ik naar de receptie om te vragen waar ik hem kon vinden. De receptioniste vertelde me dat hij niet in het resort was. Ze had hem vanmorgen rond elf uur zien vertrekken en ze wist niet waar hij heen ging.

Ze vertelde me dat dit geen normaal gedrag was, want normaal als hij het resort verliet tijdens werktijd, informeerde hij de receptie altijd over waar hij was of naartoe ging.” Archer reageerde daarop. “Oké Susan. Zoek uit waar deze man woont, hoe en met wie.